

Sygn. akt V KK 115/21

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2021 r.

sprawy **J. W.**,

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w P.,

z dnia 13 października 2020 r., sygn. akt IV Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L.,

z dnia 16 stycznia 2020 r., sygn. akt II K (...)

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego J.W. kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

J. W. wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 16 stycznia 2020 r., sygn. akt II K (...), został skazany za 8 przestępstw, różnie kwalifikowanych z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz dwa przestępstwa z art. 244 k.k., za które wymierzono mu kary jednostkowe oraz orzeczono kary łączne 5 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 500 stawek dziennych po 20 zł każda.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 13 października 2020 r., sygn. akt IV Ka (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca skazanego J. W., która zaskarżając wyrok w całości, zarzuciła:

„1) rażąco obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia i tak:

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegająca na zaniechaniu w stopniu wystarczającym rozważenia przez Sąd Odwoławczy wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środkach odwoławczych obrońców skazanego i tak:

• poprzez nie odniesienie się w stopniu wystarczającym do zarzutu obrońcy skazanego naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadków bez uwzględnienia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i tak w odniesieniu do konkretnych osób tj.:

1. P. S. , to Sąd Okręgowy błędnie wskazuje, iż świadek nie miał motywu dla którego wskazywał na okoliczności niekorzystne dla skazanego, skoro świadek sam przyznał, że skazany groził mu, stosował wobec niego obelgi itd., nadto ilość narkotyków zakupionych od skazanego w wyroku nie pokrywa się z rzeczywistą ilością zakupionych narkotyków,
 2. H. K. - wątpliwa pozostaje ilość narkotyków rzekomo zakupionych od skazanego,
 3. J. K. , w sytuacji gdy świadek podał, iż nabył narkotyki dwukrotnie i to za łączną kwotę 100 zł, w związku z czym ilość narkotyków zakupionych od skazanego oraz kwota zapłacona wskazana w wyroku nie pokrywa się z deklarowaną przez świadka ilością zakupionych narkotyków,
 4. M. G. , w sytuacji gdy świadek podaje, że na jego z postępowania przygotowawczego wpływali funkcjonariusze Policji, gdyż wcześniej był przez nich zastraszony, bity, poniżany i obrażany a funkcjonariusze mieli mu sugerować treść zeznań,
 5. M. R. , w sytuacji gdy na zeznania tego świadka złożone w postępowaniu przygotowawczym również wpływali prowadzący czynności funkcjonariusze Policji,
 6. T. S. , w sytuacji gdy zdolność relacjonowania przez świadka mogła być zaburzona bowiem na zeznania tego świadka z postępowania przygotowawczego wpływał jego stan po spożyciu narkotyków, a zatem jego zeznania nie mogły być obiektywne a jego percepcja musiała być zaburzona,
- poprzez zaniechanie odniesienia się w stopniu wystarczającym do zarzutu obrońcy w postaci naruszenia przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 6 k.p.k. poprzez ograniczenie prawa do obrony skazanego, poprzez nieodroczenie terminu rozprawy w dniu 25 października 2018 roku przez

Sąd na uzasadniony wniosek obrońcy, nadto prowadzenie w tym dniu postępowania sądowego przez Sąd, kiedy to obrońca r. pr. M. D. nie był zapoznany ze sprawą, przez co doszło do ograniczenia prawa do obrony skazanego, po czym obrońca za zgodą Sądu i skazanego opuścił salę rozprawę, przy jednoczesnym zaniechaniu przez Sąd przerwania rozprawy i kontynuowaniu postępowania dowodowego, przy czym skazany J. W. nie był w stanie prowadzić obrony w sposób samodzielny i rozsądny a to z uwagi na zdiagnozowane u niego problemy psychiczne w tym uzależnienie od narkotyków, czego Sąd II instancji w żaden sposób nie zauważył, tym bardziej że do naruszenia tego doszło w okresie poprzedzającym terapię skazanego

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniosła uchylenie wyroków Sądu Rejonowego w L. i Sądu Okręgowego w P. oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L., a ewentualnie Sądowi Okręgowemu w P..

Prokurator Prokuratury Okręgowej w P. , w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., gdyż brak jest podstaw do przyjęcia, że Sąd Okręgowy w P., wydając zaskarżony wyrok dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. i to w takim stopniu, który mógł mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Analiza okoliczności sprawy oraz treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku dają podstawę do stanowczego stwierdzenia, że Sąd odwoławczy uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w sposób odpowiadający wymogom ustawy, szczególnie wyżej wskazanym przepisom, rzeczowo i konkretnie wskazał racje uznania zarzutów i wniosków apelacji za niezasadne. Zauważyć też należy, że Sąd odwoławczy w sposób obszerny, wnikliwy i przekonujący odniósł się zarówno do zarzutu związanego z oceną wiarygodności świadków wskazanych obecnie również w kasacji, jak i do zarzutu naruszenia prawa do obrony z art. 6 k.p.k. W tej sytuacji powielenie w kasacji nie tyle tych samych argumentów co w apelacji, a w istocie dosłowne przekopiowanie jej uzasadnienia, stanowi w kontekście treści art. 519 k.p.k. oczywiste nieporozumienie. Kasacja bowiem może być wnoszona przez strony jedynie od prawomocnych wyroków sądów odwoławczych kończących postępowanie, a zatem nie mogą być tą drogą kwestionowane przez strony wyroki Sądów I instancji. Obrońca w kasacji natomiast prócz przywołania w treści

zarzutów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., powiązanych z przepisami art. 7 k.p.k. i art. 6 k.p.k., nie podniosła w uzasadnieniu ani jednego argumentu przemawiającego za zasadnością wniesienia kasacji, a więc nie wykazała nietrafności czy też nielogiczności w rozumowaniu Sądu odwoławczego. Nie wystarczy w kasacji, tak jak zrobiła obrońca skazanego, zastąpić używanych w apelacji słów *oskarżony* na *skazany*, a *Sąd Rejonowy* na *Sąd Okręgowy*, czy też zrezygnować z niektórych akapitów, prawdopodobnie starając się sprawić wrażenie, iż są to dwa różne teksty, aby apelacja stała się kasacją.

Sąd Najwyższy obciążył skazanego J. W. kosztami postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.